

Chương 5

Mục Dục Vũ mở mắt ra, trong đầu trống rỗng. Hắn tự trấn áp bản thân, tôi đang mơ một giấc mơ kỳ quái.

Dù kỳ quái, nó cũng chỉ là mơ mà thôi.

Tỉnh lại, hắn vẫn là Mục Dục Vũ, vẫn là ngài Mục chỉ một câu nói liền nắm giữ vận mệnh của rất nhiều người trong tay.

Hắn nằm trên chiếc giường lớn của nhà họ Mục, cái giường này thật đặc biệt, khung giường lớn, thành giường chạm khắc những bông hoa đặc sắc sống động, màn sa trên đỉnh đầu lộ ra có thể rõ ràng nhìn thấy mấy đường thêu hí thước mẫu đơn, người chế tác có rất nhiều kinh nghiệm, mỗi một cái chi tiết đều đã tốt còn tốt hơn, khó mà có thể chê được. Chỉ cần giá của chiếc giường này, ở thành phố G đã có thể mua được một công ty nhỏ, lại phối hợp trong phòng những đồ nội thất cổ xưa, vừa đúng là mấy thứ đã lỗi thời, trên bàn còn để một ngọn đèn đỏ cạnh tủ sách, phòng ngủ Mục Dục Vũ, là một trường hợp đặc biệt trong tòa biệt thự hiện đại này, thường làm cho người ta có cảm giác bản thân vừa mới xuyên qua.

Gặp qua người ở căn phòng này, nếu tán thưởng sẽ khen hắn có phong cách hoài cổ dạt dào, nếu chán ghét sẽ nói hắn bôi bác tầng lớp quý tộc, nhưng bất kể thế nào cũng như nhau, trong lòng đại khái đều đã cho rằng Mục Dục Vũ thích phong cách cổ xưa của Trung Quốc.

Nhưng không có ai biết, Mục Dục Vũ làm như vậy, chỉ là vì hắn thật tình chán ghét kiểu dáng giường tây âu.

Khi đó hắn còn nhỏ, mẹ đẻ vừa mới mất bởi vì ung thư, ba hắn lại cảm thấy bất tiện khi lại dẫn hắn về nhà cha mẹ, vì thế liền đem hắn cho làm con thừa tự của người bác trên trấn.

Theo phong tục địa phương, nếu cho con thừa tự thì đối phương phải tặng đồ cảm tạ cho cha mẹ thân sinh, khi đó ba hắn vội vàng tái giá, vì thế tỏ vẻ này nọ không cần tặng, ngoài mặt nhận hồng bao, lại còn đòi hỏi đồ dùng kết hôn, muốn một cái giường gỗ kiểu dáng phương tây.

Trong những năm cuối thập niên tám mươi, một cái giường như vậy cũng không phải là rẻ. Một phen cò kè mặc cả sau, ba hắn nhượng bộ, tỏ vẻ hồng bao có thể không cần, nhưng giường phải có.

Ông ta tính ra rất rõ ràng: tủ lạnh tân hôn là của hồi môn vợ trước mang tới, dùng còn tốt, không cần đổi. Sô pha, tủ quần áo, bàn trang điểm thì cô dâu mang từ nhà mẹ đến, không cần mình bỏ tiền. Nếu ngay cả giường đều có người

ta mua cho, vậy ông chỉ cần tiêu tiền quét vôi lại phòng ngủ, mời khách ăn bữa cơm, lại mua vài cái bánh kẹo cưới, rượu mừng sau cũng được.

Kết hôn này thật có lời.

Mục Dục Vũ vĩnh viễn quên không được cái ngày mà bị bác đưa đi đó, lúc ấy hẳn không đến tám tuổi, lấy chỉ số thông minh của một đứa nhỏ tám tuổi mà nói, hẳn hiển nhiên không rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Tuy rằng ba hẳn có nói cho hẳn sau này hẳn sẽ là con của bác, nhưng đứa nhỏ vẫn là không rõ, vì sao chỉ một câu chuyện, khiến cho hẳn từ nay về sau này phải rời khỏi ngôi nhà của mình, cùng người xa lạ sống chung?

Rõ ràng không lâu trước kia, hẳn còn làm nũng với mẹ trong căn phòng kia, âu yếm gọi người đàn ông kia là ba ba, nhưng hiện tại lại bị báo cho biết, ba của hẳn đem hẳn cho làm con thừa tự người khác, hẳn và ngôi nhà kia không còn quan hệ, hẳn phải đi, đi đến một nơi khác, ngay cả họ đều phải sửa lại, biến thành một người khác.

Hẳn tuyệt không thích cái tên mới kia, hẳn rất sợ hãi nơi xa lạ, không biết cuộc sống trước mắt là gì.

Đối với những người trưởng thành mà nói thì cảm xúc lạ lẫm của một đứa trẻ khi tiếp xúc với nơi ở mới hiển nhiên không quan trọng gì, ba của hẳn thoải mái mãn nguyện, cảm thấy bản thân cuối cùng cũng thoát khỏi người vợ rủi ro, vui mừng rạo rức chuẩn bị cưới cô dâu mới, khát khao cuộc sống mới; bác của hẳn ban đầu còn chút đau lòng do chi quá nhiều tiền, nhưng cũng nhanh chóng vui vẻ, bởi vì từ nay về sau bác cũng đã có đứa nhỏ, đứa nhỏ này là ai không quan trọng, quan trọng là, bác dựa vào chuyện thật sự có đứa nhỏ này, thoát khỏi hàng ngũ những người không có con mà bị sự thương hại hay xì xào chế giễu.

Bọn họ đều có nhu cầu riêng cho mình, Mục Dục Vũ sợ hãi và so sánh những con người đó, thật sự rất thấp kém.

Khi hẳn được đưa đi ba hẳn không có giữ lại hẳn, nhưng mà người đàn ông này nghĩ nghĩ, lặng lẽ đưa cho hẳn năm mươi nhân dân tệ, dặn dò hẳn giấu thật kỹ đừng để dựng hẳn phát hiện. Mục Dục Vũ mờ mịt bị động cầm lấy tiền, muốn từ trên mặt ba mình tìm kiếm sự yêu thương và cứu viện, nhưng ba hẳn chẳng thèm nhìn, ông ta chỉ dành hết sự chú ý cho chiếc giường mới được đưa đến.

Sau đó hẳn đã bị bác lôi kéo tay đi ra cửa, ngay tại lúc rời đi đó, đứa trẻ như hẳn đột nhiên tỉnh ngộ thì ra đây là ly biệt, hẳn nhìn chằm chằm trên cửa dán chữ song hỉ đỏ thắm, màu đỏ kia đập vào ánh mắt hẳn đau đớn, đứa trẻ hiểu ra muộn màng bật khóc nức nở, hẳn ôm chặt cánh cửa có chết cũng không buông tay, tiếng khóc the thé và la hét bi thương.

Hắn gọi mẹ của hắn, hắn gọi mẹ, mẹ cứu con, con không muốn đi, con không muốn rời khỏi nhà.

Từ mẹ này hiển nhiên đùng chạm tới sự kiêng kị của ba hắn, sắc mặt ông ta thay đổi trầm xuống, xoay người hướng về sau nghĩ cho hắn một cái tát. Ban đầu bác hắn cũng nghiêm mặt, có thể do nhìn thấy hắn bị đánh cũng không vui, vì phải tiêu tiền cho ông ta mà bây giờ mới có cơ hội đáp trả, bác ngăn lại cái tay kia, cười lạnh nói: “Làm gì? ! Đứa nhỏ nhà chúng tôi không nằm trong sự quản giáo của anh. Anh đừng quên, đứa nhỏ này cũng không phải họ của anh!”

“Thối lắm, nó họ gì cũng là con tôi...”

“Con anh? Hừ,” bác buông tiếng cười lạnh, “vậy, nếu không tôi đem đứa nhỏ trả lại cho anh? Anh lại đưa đồ nội thất tôi vừa chuyển đến trả lại cho tôi...”

Ba hắn im lặng không lên tiếng.

Đứa trẻ đột nhiên liền hiểu được, thì ra ba hắn đã bán hắn chỉ vì một chiếc giường, đây là câu chuyện mà Mục Dục Vũ nhận thức lúc ban đầu, cũng là điều nhận thức duy nhất. Trên thực tế, trong trí nhớ hữu hạn của hắn, ba hắn đối với hắn cũng không tính thật tốt, khi mẹ hắn còn sống, bọn họ rất cuộc cũng là người một nhà, mà ông ta cũng có dáng làm ba. Lúc mẹ chết, bọn họ hai người một gia đình ôm thi thể khóc lóc, khi đó hắn còn nghĩ, mẹ tuy rằng đã mất, nhưng bầu trời vẫn chưa sập xuống.

Nào ai biết trời sập nhanh như vậy? Chỉ vì một cái giường, hắn từ nay về sau lại phải gọi một người khác là mẹ.

Mục Dục Vũ mỗi khi nhớ tới chuyện này liền oán hận ba mình, dù cho hắn cũng là một thương nhân, dù cho hắn đang tồn tại trong cái thế giới đầy sự ích kỷ, hắn vẫn căm thù ba hắn đến tận xương tủy. Vì thế căm thù tất cả các kiểu dáng giường phương tây, chờ đến khi hắn có khả năng tự mua cho mình một chiếc giường để ngủ, hắn không chút do dự bỏ số tiền lớn mua cái giường cỏ điển xa hoa này.

Cái giường này có ba mặt bảo vệ, mỗi một mặt đều điêu khắc những hình vẽ tinh xảo tuyệt đẹp, vừa thấy liền đoán ra cái giá xa xỉ, đem màn buông xuống, cái giường nhiệm nhiên trở thành một không gian riêng tư bên trong, một cái không gian thuộc về chính hắn.

Hắn nhớ tới bên nhà bà ngoại cũng có cái giường như vậy, mặc dù cái giường kia không có khắc những hoa văn cầu kỳ, lại dày và công kênh, trên đỉnh thậm chí có vài cái ngăn kéo nhỏ. Lúc hắn còn rất nhỏ, bà ngoại từng đem mút hoa quả trái cây bỏ ở một cái hộp sắt nhỏ, sẽ đem hòm giấu ở trong một cái ngăn kéo, chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời, bà ngoại sẽ thỉnh thoảng mở hộp sắt ra, đem một viên mút hoa quả vừa chua lại ngọt bỏ vào trong miệng hắn.

Khi hấn ăn mút hoa quả, mẹ hấn cách hấn một khoảng cách không xa đang cúi đầu theo dõi, một đóa hoa lớn màu vàng xen kẽ với những đóa hoa màu trắng yên lặng trên tay mẹ hấn nở rộ, mẹ hấn, trời sinh còn có một đôi tay khéo léo, đôi bàn tay trắng nõn trơn bóng, xinh đẹp thon dài.

Thân hình bà cũng rất đẹp, có đặc điểm của cô gái trong trản, làn da trắng, mặt tròn, mày lá liễu, cười rộ lên khoe miệng có một lúm đầu tiên thật sâu.

Nhưng vẻ đẹp này rất nhanh sau đó liền rạn nứt, chưa đầy hai năm, bà bị ung thư xương, bất đắc dĩ chặt mất một chân, mà tế bào vẫn là khuếch tán, bà cầm cự trong nửa năm rồi dần dần già biệt trần thế.

Bà vừa đi, bà ngoại vì đau lòng quá độ, chưa đến một năm cũng chết vì tai biến mạch máu não, hai người phụ nữ hấn yêu nhất trên thế giới còn chưa kịp chứng kiến hấn trưởng thành đã vội vã rời bỏ hấn.

Từ nay về sau, rốt cuộc không có người nào dứt cho hấn mút hoa quả, rốt cuộc không có người vì mua cho hấn bộ đồ mới mà làm lụng theo hoa.

Người mẹ rời xa đứa trẻ, đứa trẻ rời xa người mẹ, điều này cuối cùng có ý nghĩa gì? Mục Dục Vũ nhắm mắt lại để tay lên ngực tự hỏi, chẳng lẽ là vì thời gian trước kia ở trong lòng hấn như một cái động sâu, từ nay về sau lấy cái gì bù đắp cũng không được?

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến dồn dập tiếng đập cửa, chị Dư quản gia cao giọng nói: “Ngài đang thức phải không? Điện thoại của ngài, là bệnh viện gọi tới, tiên sinh, ngài nghe được không?”

Mục Dục Vũ nghe vậy lập tức đứng lên, hấn xuống giường tìm dép lê, lung tung mang vào, hai ba bước chạy đến mở cửa ra, Chị Dư hơi lo lắng đem điện thoại đưa lên nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi ngài, là bệnh viện gọi đến, tình hình phu nhân giống như...”

Mục Dục Vũ đoạt lấy điện thoại, trầm giọng nói: “Vâng, tôi là Mục Dục Vũ.”

“Mục tiên sinh, tôi là bác sĩ phụ trách Mục phu nhân, có tình trạng này muốn thông báo cho ngài biết, Mục phu nhân sáng nay đột nhiên khó thở, tim ngừng đập, trải qua một đợt cấp cứu, tình trạng còn chưa ổn định, trước mắt vẫn quan sát ở phòng ICU*(phòng chăm sóc đặc biệt).”

Mục Dục Vũ trong lòng căng thẳng, hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Ngày hôm qua không phải còn thông báo cho tôi là rất tốt sao?”

“Xin lỗi cho phép tôi nói thẳng, ngài Mục, tình trạng thân thể phu nhân bây giờ rất yếu, nếu còn không đồng ý mổ, loại tình huống này chỉ sẽ phát sinh càng ngày càng thường xuyên.”

Mục Dục Vũ nắm chặt điện thoại hỏi: ” Tỷ lệ giải phẫu thành công, vẫn là chỉ có 50%?”

“Giải phẫu cái gì cũng đều có rủi ro, thưa ngài, nhưng nếu cứ chờ đợi, thì chỉ số này càng ngày càng thấp.”

Mục Dục Vũ im lặng, một lát sau, giọng hần khàn khàn: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng thuyết phục bà ấy.”

Hần ngắt điện thoại, đưa cho chị Dư, thở dài nói: “Chuẩn bị xe, đến bệnh viện.”

“Vâng thưa ngài.” Chị Dư lo lắng nhìn hần, nhỏ giọng nói: “Nếu không, ngài vẫn nên ăn trước cái gì đó, phu nhân sẽ không vui nhìn thấy ngài chưa ăn gì đã...”

Mục Dục Vũ cười khổ nói: “Được rồi, cho tôi một ly sữa và một cái sandwich...”

Hần còn chưa nói xong, lại thấy chị Dư biến sắc, không khỏi quay đầu, phát hiện Diệp Chi Lan mặc chiếc áo khoác, đang lén lút từ cầu thang nhô đầu ra. Cô ta hiển nhiên nghe được cuộc điện thoại vừa rồi, bởi vì trên mặt cô ta mang theo biểu hiện vui sướng khi người khác gặp họa, trong nháy mắt cô ta và Mục Dục Vũ bốn mắt nhìn nhau, lập tức khiếp đảm rút lui từng bước.

Giờ phút này Mục Dục Vũ không có tâm trạng so đo cùng với cô ta, hần xoay người trở về phòng, nhanh chóng hoàn thành việc rửa mặt chải tóc, thay một bộ đồ thích hợp cho việc chăm sóc mẹ nuôi, bước ra, lập tức đi về cửa lớn. Lúc này chị Dư đuổi theo mang cho hần một túi giấy đựng bữa sáng, bảo vệ ở bên cạnh thay hần mở cửa, xuyên qua trước sân đình trang trí bệ phun nước, lái xe đã sẵn sàng ở trong xe chờ hần.

Mục Dục Vũ ở trong xe gọi điện thoại điện thoại cho vài quản lý, đại khái chỉ đạo công việc, sau đó mới mở giấy túi ăn bữa sáng ra. Sandwich làm rất đúng, bánh nướng vừa chín, mùi thơm trứng ốp lếp, hoa quả và rau xanh rất tươi, xứng đáng là một sandwich hảo hạng. Nhưng không biết vì sao, Mục Dục Vũ chỉ là nhìn nhìn, nhưng không thèm ăn.

Hần nhìn nhìn lái xe, phát hiện là một lái xe khác được thay ca, vì thế hỏi: “Anh Trần, hôm nay đến phiên anh?”

“Đúng vậy thưa ngài, hôm nay là ca của tôi.”

Mục Dục Vũ đem giấy túi đưa qua đi nói: “Sớm như vậy còn đến đây chưa kịp ăn bữa sáng phải không, cho anh. Ăn đi.”

Lái xe có chút thụ sủng nhược kinh, nói: “Cám ơn ngài, nhưng nếu tôi nhận, ngài ăn cái gì?”

“Lấy đi, tôi không đói bụng.”

“Vâng thưa ngài.” Lái xe tiếp nhận túi giấy, thật cẩn thận hỏi, “Không hợp khẩu vị ngài sao?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Chắc tại ngài đã ăn quen những thứ này, ăn đến ngấy, theo tôi, buổi sáng người Trung Quốc chúng ta vẫn nên dùng bánh bao, sữa đậu nành bánh quẩy, cháo hoa, bánh rán trái cây, nếu không nữa thì còn có thể ăn cháo lòng, ăn ngon lại no bụng.”

“Cháo lòng sao?”

Khuôn mặt ôn hòa của lái xe ủng hộ, lái xe bắt đầu thao thao bất tuyệt nói: “Những món này muốn nấu phải thật chú ý, muốn làm tốt cũng không dễ dàng, haiz, bên cạnh bệnh viện cũng có bán món này, có mùi vị rất ngon, cô chủ quán xinh đẹp lại có tay nghề, danh tiếng không sai, ngài nếu muốn, ai u tôi nói bậy bạ cùng ngài cái gì rồi, ngài khẳng định không muốn ăn những thứ này...”

Mục Dục Vũ nhú mày hỏi: “Bên cạnh bệnh viện có bán cái này sao? Sao tôi lại không biết?”

“Vâng, không phải có rất nhiều bác sĩ và người nhà bệnh nhân cũng cần ăn sao? Cho nên cũng có thật nhiều cửa hàng cùng mở, cũng chỉ là bán vào buổi sáng, giữa trưa dọn dẹp. Ngài bình thường buổi chiều mới đến bệnh viện, trách không được ngài không biết.”

Mục Dục Vũ gật gật đầu, từ chối cho ý kiến.

“A, ngài Mục chúng ta đến rồi, ngài xem, bên kia kia.”

Mục Dục Vũ quay đầu đi, quả nhiên thấy bên hông cửa bệnh viện có một vài quán ăn nhỏ mở cửa, tất nhiên chẳng thiếu người mua.

“Cái xe đẩy màu xanh ngài thấy không?, Chính là cái xe bán món ăn tôi nói với ngài khi nãy, cô chủ quán đó thì phải, hắc hắc,...”

Mục Dục Vũ nhìn qua, bất giác trong lòng giật mình, khàn khàn nói: “Dừng xe.”

“Sao?”

Mục Dục Vũ nhìn cái sạp bán rộn phía trước, cô gái tay chân lanh lẹ, mái tóc dài vẫn buộc ở phía sau, ánh mắt mạnh mẽ hung dữ, tối hôm qua còn xuất hiện trong giấc mơ kỳ quái, dường như so với hiện tại bộ dáng cô càng đầy đặn một chút, sắc mặt cũng càng hồng nhuận hơn, không giống như bây giờ, cái cằm vốn đã thon gọn, bây giờ chẳng khác gì tờ giấy.

Thật hiển nhiên, cuộc sống của cô không được tốt lắm, trên gương mặt cô đã chứa đựng những dấu vết thăng trầm vất vả của cuộc sống.

Không biết vì sao, Mục Dục Vũ đột nhiên nghĩ đến mẹ đẻ của mình, nhớ tới hình ảnh bà cúi đầu thêu hoa, tay bà là lướt như bàn bướm trắng bay lượn, bà là một cô gái có bàn tay khéo léo, mặc dù là bà, muốn thêu được một cái khăn bàn hoàn chỉnh, cũng phải mất toàn bộ một tuần lễ.

Sau đó mới đủ tiền cho hắn mua một bộ đồ mới, nếu may mắn, mới có thể lại mua một món đồ chơi mới.

Mục Dục Vũ chú ý tới bên cạnh Nghệ Xuân Yến còn có em trai gốc của cô, Tiểu Bạch gốc giơ ra hai tay, cao cao đem cái bao plastic màu trắng bên trong đựng thức ăn cùng kính đưa cho khách, mỗi một người khách đến mua thẳng nhóc tươi cười đều cung kính như vậy, trên mặt lộ vẻ e sợ vì hắn nhăn mặt không cười, cũng không ngại mệt.

Mục Dục Vũ nhìn nhìn, bỗng nhiên cảm thấy chói mắt.

“Đi, đến đó mua mười bát canh, mang đến cho phu nhân và nhóm y tá chăm sóc.” Hắn nghe thấy chính giọng nói mình, giống như không hề ý thức được, tự nhiên thốt ra, nhẹ nhàng như vậy.

“Hả? Ngài nói thật?”

“Còn có, chừa cho tôi một chút.” Mục Dục Vũ quay đầu cứng rắn lạnh lùng kết thúc cuộc đối thoại.